

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., bytom Ž., J. Š., bytom Ž., a A. C., bytom Ž., zastúpených advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 954/96 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R., J. Š. a A. C. o d m i e t a ako zjavne nepodstatnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2006 doručená sťažnosť J. R., J. Š. a A. C. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 954/96.

Sťažovateľky v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Návrhom zo dňa 24. 9. 1996, ktorý bol doručený Okresnému súdu v Žiline dňa 25. 9. 1996 sa právna predchodkyňa sťažovateľiek A. D., rod. K., nar. ..., bytom S., ako navrhovateľka domáhala určenia, že odporkyňa v rade 1) Ing. E. V., bytom Ž. a odporkyňa v rade 2) Ing. D. T., bytom Č., nie sú oprávnené držiteľky nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území S., zapísané na LV č. 475 a v komasačnom hárku 021 ako KN parc. č. 669/1 - záhrada o výmere 1337 m² a to preto, lebo nespĺňajú podmienky oprávnenej držby k predmetným nehnuteľnostiam.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 11. 11. 1997 č. k. 13 C 954/96-69 návrhu navrhovateľky vyhovel a určil, že žalované nespĺňajú podmienky oprávnenej držby nehnuteľnosti v kat. území S., ktorá je zapísaná na LV č. 475 a v komasačnom hárku 021 ako KN parc. č. 669/1 - záhrada o výmere 1337 m². Taktiež zložil žalovaným povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania a právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podali žalované odvolanie. Krajský súd v Žiline ich oprávnenému prostriedku vyhovel a rozsudkom z 12. 5. 1999 sp. zn. 7 Co 197/99 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania žalovaným nepriznal.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka A. D. dovolanie. V dôsledku jej smrti v priebehu dovolacieho konania vstúpili do jej práv sťažovateľky v rade 1) až 4). Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20. 2. 2002 sp. zn. 3 Cdo 96/01 uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 15. 10. 2002 sp. zn. 23 Co 1332/02 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol bez náhrady trov konania.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobkyne dovolanie na Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 24. 6. 2004 sp. zn. 3 Cdo 103/03 uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Do rúk predsedu Okresného súdu v Žiline, bola dňa 17. 2. 2006 adresovaná sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní, pričom na základe odpovede predsedu Okresného súdu v Žiline na našu sťažnosť bol Okresnému súdu v Žiline rozsudok NS SR 3 Cdo 103/03 doručený dňa

2. 7. 2004, pričom k predloženiu predmetného spisu na Krajský súd v Žiline Okresným súdom v Žiline došlo až po našej sťažnosti dňa 7. 3. 2006 (...).“

Ťažovateľky v sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd vyslovil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 954/96 okresný súd porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, a prikázal okresnému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných prietáhov.

Zároveň sa domáhajú priznania primeraného finančného zadosťučinenia pre každú sťažovateľku v sume 50 000 Sk a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Sťažovateľky vo svojej sťažnosti namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 954/96.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo

zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľky v sťažnosti namietali nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní. Uviedli (čo vyplýva aj z príloh k sťažnosti), že okresný súd bol nečinný po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 103/03 z 24. júna 2004, ktoré im bolo doručené 2. júla 2004, a spis predložil Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) až 7. marca 2006, a to až po ich podanej sťažnosti na postup okresného súdu zo 17. februára 2006. Sťažnosť sťažovateľiek však bola doručená ústavnému súdu 27. marca 2006, teda v čase, keď vec už bola postúpená krajskému súdu, ktorému Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal vo veci konať a rozhodnúť.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy, základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd teda konštatuje, že využitie právneho prostriedku nápravy (sťažnosť sťažovateľiek na zbytočné priet'ahy v konaní pred okresným súdom) sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu ako účinný prostriedok nápravy. Po podaní sťažnosti na priet'ahy predsedovi okresného súdu možno z ďalšieho postupu vo veci vyvodit', že okresný súd na predmetnú sťažnosť adekvátne reagoval a prijal v primeranej lehote potrebné opatrenia, keď 7. marca 2006 predložil spis krajskému súdu. V dôsledku toho došlo aj k odstráneniu namietaného protiprávneho stavu zapríčineného dovtedajšou nečinnosťou okresného súdu,

čo podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach prípadu znamená, že sťažnosť nie je z tohto dôvodu opodstatnená.

Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľiek považoval za zjavne neopodstatnenú, a z toho dôvodu ju odmietol.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že výrok, ktorým sa sťažovateľky domáhali priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je viazaný na vyhovie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení označených práv, ktoré sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom namietali, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označeným návrhom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006